

Langsomhed i Charaktererne, som skulde medføre, at Folk i saa kort Tid ikke ret kunde fatte, hvilken haard Straf de egentlig vare underkastede. Jeg kan ellers ikke begribe, hvorfor en kortere Tid end 6 Maaneder ikke skulde kunne anvendes. Jeg troer, at det eneste fornuftige Formaal for al Straf er Forbedring; denne Bestræbelse bør upaatvivlelig ogsaa kunne spores i Straffemaaden, i Straffens Natur; thi er det ikke hovedsagelig Motivet, er det ikke Formaalet, der tilsigtes, saa faaer let enhver Straf Udseende af at være et Slags Gjengjæld. Jeg har nok seet, at den høitærede Justitsminister i det andet Thing har sagt, at Forbedring ikke egentlig var Hovedviemedet med denne Straf, men at derimod Affrættelse fra Forbrydelse var det. Jeg troer imidlertid ikke, at det er eller fornuftigtvis kan ligge i denne Strafs Natur at virke affrættende. De Straffe, som skulde virke affrættende, ere de offentlige, de, som foregaae for hver Mands Dine — hertil regner jeg fremfor Alt Døds- eller Livsstraf, en Straf, som jeg iøvrigt anseer for et Barbari i enhver civiliseret Stat — men at den her omhandlede Straf ikke virker affrættende, derom er jeg overbevist. De, som hovedsagelig skulle affrættes derved, maatte først være dem, der have udstaaet Straffen, thi de havde prøvet den, de vare, for at bruge et meget almindeligt og yndet Udtryk, de egentlige Sagkyndige; men det er dog ogsaa rimeligt, at ved Meddelelser og Fortællinger af dem, der have udstaaet Straffen, vil det omstøder gaae over i den offentlige Bevidsthed, hvad det er for en forfærdelig haard Straf, denne Indeslutning Dag og Nat; thi det er jo det Charakteriske ved Straffen.

Af § 3, det vil sige den § 3, som foreligger i det Forslag, der er kommet fra det andet Thing, seer man, at der ikke behøves Fængens Samtykke til at oversflytte ham i Enkelcelle. Det vil sige: naar denne Lov træder i Kraft, vil den i § 2 indeholdte Bestemmelse om dem, der allerede have begyndt at udstaa deres Straf i de ældre Forbebringshuse, komme til Anvendelse efter derom af Justitsministeriet afgiven Bestemmelse. Man behøver altsaa ikke at

indhente Fængernes Samtykke dertil. Det er jo dog nu vistnok saa, at skøndt det er Forbrydere, hvorom her er Tale, saa have de dog ogsaa en Ret, og det forekommer mig, at de dog maae have den Ret at udstaae den Straf, de engang ere idømte, uden vilkaarligt at blive underkastede en anden. Med Hensyn til dem, der senere dømmes, eiterat Systemet er traadt i Kraft, bliver det en anden Sag. Jeg veed vel, at der kan siges, at saasnart Forbryderen selv har Ret til at forlange sig hensat i eensomt Fængsel eller Celle, saa maa Staten ogsaa have denne Ret; men der er dog den Forskiel, at det er Staten, der har paalagt ham den engang idømte Straf, uden at han har havt nogen Indflydelse paa dens Bestemmelse. Man har, for at gjøre det indlysende, at der dog ikke var noget Ubilligt i det Foreslaaede, anført: at den forrige Slaveri-Straf ogsaa var meget forskjellig i sin Udførelse, idet der var stor Forskiel paa, naar to Personer idømtes den, om de kom til at spadserere i Kirsebærgangene eller til at sidde i Kælderne under Kronborg Slot. Det var ogsaa en Ubillighed, forekommer det mig, at der var saa stor Forskielighed med Hensyn til denne Strafs Udførelse; men paa en Ubillighed mener jeg dog ikke, man kan støtte en anden. Jeg kan derfor ikke Andet end finde, at saasnart man forvandler en Straf til en vistnok for de Fleste strengere, saasnart man forvandler en allerede idømt Straf til en strengere Grad og til en Straf af en ganske anden Natur, er det ikke Billigheds-Krav, man har taget størst Hensyn til.

Da ellers Ingen begærede Ordet, satte Lovforslagets Overgang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 56 Stemmer.

Ændringsforslag indtrævedes til næste Dags Middag.

Efter Dagsordenen gif man derpaa over til 3die Behandling af Forslag til Lov om Afstaaelse af Grunde til Banaaflednings- eller Kloakanlæg. (Den Behandling findes i Tidenden Spalte 847—55).